

DE *2056/27*
OBSIGNATIONE MESSIAE

DISSERIT
ET AD
AVDIENDAM ORATIONEM
QVA
MVNVS RECTORIS
IN ILLVSTRI
SCHOLA PROVINCIALI
GRIMMENSI

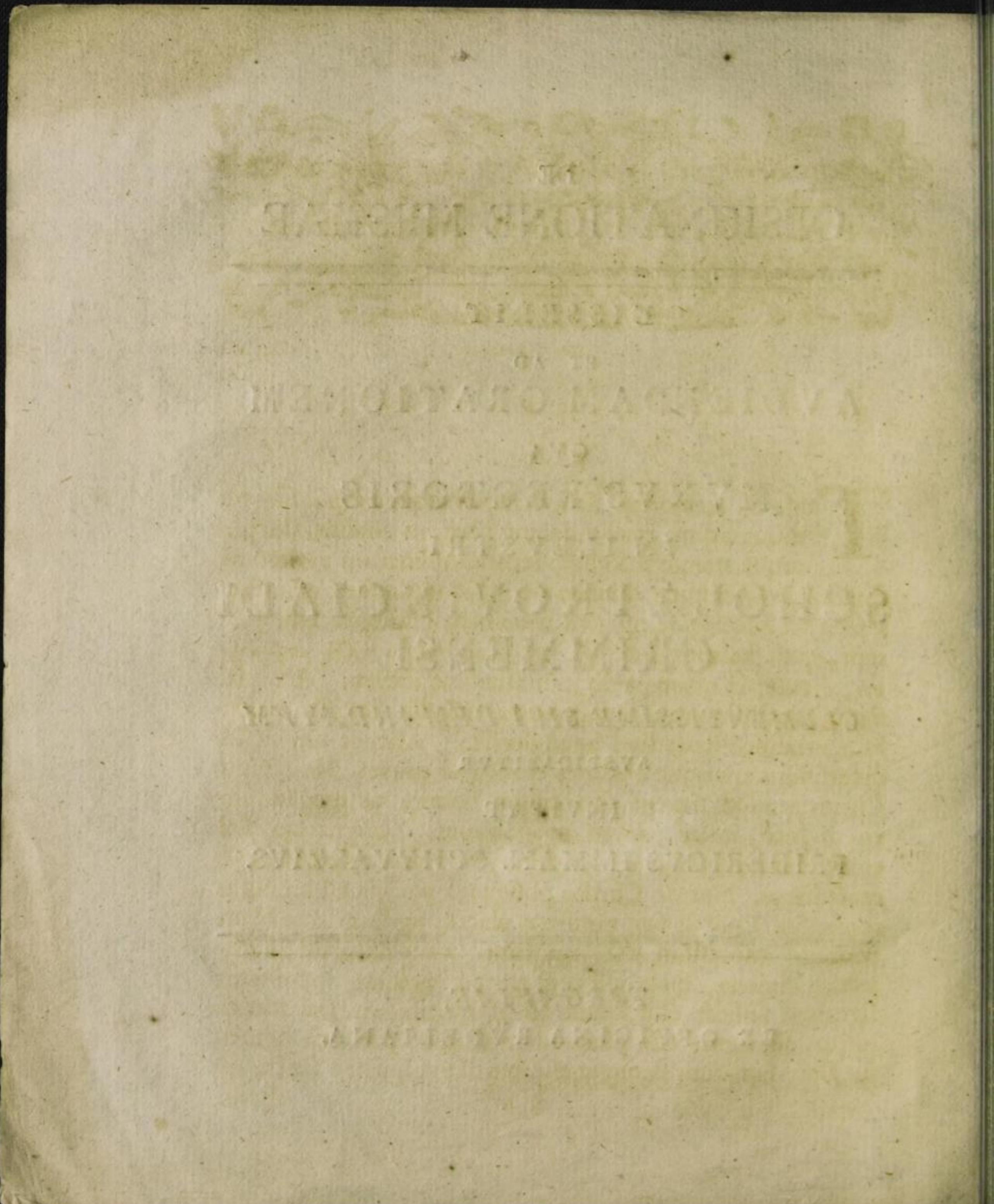
CLEMENTISSIME SIBI DEMANDATVM

AVSPICABITVR
INVITAT
FRIDERICVS IMMAN. SCHVVARZIVS.

TORGAVIAE,
EX OFFICINA RÜDELIANA.

Exeg.
C.

27/38

§. I.

Tanta est sermonum Iesu dignitas atque amplitudo, ut minimarum, quae videntur, partium consideratio pie atque attente suscepta, reconditissimarum veritatum divitias in sollicitum divinae veritatis studiosum effundat. Cuius rei memor selegi jam minimam orationis Iesu partem, quae habetur Ioh. VI, 27. Τάχτον γὰρ ὁ παῦλος εἰσθεάγιον, ὁ Θεὸς, in quam paulo accuratius inquirerem. Ex ipso statim doctissimorum interpretum discessu oppido patet; huic rei difficultates suas haud deesse. Abeunt autem in diversissima quaeque auctores erudit et graves. Non enim Christum, sed panem sive cibum hominibus erogandum eo in loco, instar panum propositionis, obsignatum dici contendunt alii, aliis ad Christum ea verba referenda esse censentibus. Nec de Christo obsignato placida est omnium consensio. Quibusdam nimirum placet, sigillum quoddam personae impressum esse, tanquam notam essentiae ac maiestatis divinae, quae ipsi cum patre conveniat, appositam; signatum scilicet esse filium ad immutabilem Dei identitatem, signatum esse plenitudine formae paternae signantis Dei; signatum denique esse largissima spiritus sancti un-

Etione, qua tanquam regio sigillo ab reliquis hominibus facile distingui potuerit, et auctoritate quasi et testimonio publico divinitus dato munitum esse, ut ab omnibus cognosceretur Messias. Addenda est postremo eorum opinio, qui sigillum Dei miracula esse crediderunt, qibus persuaderi debuerit mundo, eorum auctorem verum esse Messiam, verissimumque Deum.

§. 2.

Nolo tamen in praesenti tam in veritatem harum commentationum, quam ipsius potius sententiae a Christo prolatae diligentius inquirere, et quae vera mens verborum Christi esse videatur, exponam. Est vero obsignatio Christi, divina eius in sacrificium pro genere humano dedicatio, et cum sanctificatione Christi satis accurate convenit. Tuentur hanc sententiam verba, quae sermonem Christi de obsignatione sua tam antecedunt, quam sequuntur; tacentur eam spiritus S. effata, quae eodem respiciunt; tacentur denique et Antiquitates tum hebraicae, tum aliarum orientis gentium ritus, in peragendis sacris observati, quibus dedicatio in sacrificium solemnis obsignatione perficiebatur. Sermonem Iesus cum auditoribus instituerat de corpore suo, postquam Deo patri in sacrificium fuerit oblatum ab hominibus comedendo, quod cibus sit ab omnibus salutis aeternae cupidis magnopere expetendus. Idque orationis caput diu prosequitur sospitator, saepe licet multumque interpellantibus sermonem Iudeis. Ad rem itaque plenius intelligendam animus potissimum intendendus est ad id, quod cibus, de quo Iesus loquitur, demum post sacrificium corporis sui Deo oblatum hominibus suppeditandus sit, quod claris ac perspicuis verbis docet com-

mate

¶ ¶ ¶

mate 51. ὁ ἀρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, οὐ σάρξ μη εἶναι, ἀλλὰ ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τε κόσμου λωῆς. Res tam nota est, tamque omnium scriptorum divinorum confessione firmata, ut vix opus esse videatur, dicta 1. Cor. V, 7. et Hebr. XIII, 10. in eandem sententiam prolata repetere. Ut vero argumentum veritatis a Christo propositae habeant Judaei invictissimum, idque certissime eventurum esse, ut corpus sum offeratur, quo certius constet, se a patre obsignatum, et jam dudum peracta consecratione solenni in sacrificium illud, quod hominibus distribuendum sit, dedicatum esse affirmat. Pergit deinceps obsignationi patris sui, cibi illius beneficium iterum iterumque tribuere, commate scilicet 32. ὁ πατὴρ μη διδωσιν ὑμῖν τὸν ἀρτον ἐκ τῆς ἡρανῆς τὸν αἱρηθεὶν, et comm. 33. ὁ γὰρ ἀρτος τῷ Θεῷ εἶναι ὁ καταβατῶν ἐκ τῆς ἡρανῆς. Explicat suam suorum verborum optimus interpres Christus sententiam alibi verbis naturalibus non translati, capite scilicet eiusdem libri X. versu 36. ubi se, quem antea dixerat obsignum a patre, ab eodem sanctificatum sive dedicatum et ad hoc nines ablegatum nuncupat. Sed demonstrandum est, sacrificia quondam obsignata, et, obsignatione peracta, pro dedicatis habita fuisse.

§. 3.

Rem primo ex Antiquitate Hebraica deducendam esse video, efficiendumque, sacrificia obsignatione et sigillo dedicata fuisse. Quando vero ab Hebreis offerebantur tauri, arietes, et haedi, aut hostia leprosi, ea sacrificia nisi prius libamina cum fertis adderentur, immolari haud poterant. Si itaque hostia tale in sacrificium offerenda jam-jam in templo constituta esset, ante jugulari et altari imponi non debuit, quam ferta et libamina, quae ad sacrificium peragendum requirebantur, allata essent. Ferta ve-

ro ac libamina ad sacrificium rite peragendum necessaria,
 ab uno sacerdotum principum petebantur, qui *praefecti
sanctuarii*, σεαληγοὶ τε ἱεροὶ, quorum freqens in novi instru-
 menti tabulis mentio Luc. XXII, 52. Act. IV, 1. V, 24. ini-
 citur, dicti sunt. Ille quidem, a quo ea petebantur, הַמְטָוֹן
 הַנְּסָכִים *praefectus libaminum* appellatus est; qui ab eo ferta
 et libamina petebant, ea certo modo omnibus imperato
comparare, quo vocabulo rem Hebraei exprimunt, debue-
 re. Modus, quem sequebantur ommnes, is erat. Acce-
 dendum erat ad הַמְטָוֹן עַל הַחֲזֹותָמָת *praefectum sigillorum*.
 Hic quatuor custodiebat sigillorum genera, quorum uni sy-
 riacis literis inscriptum erat, VITVLVS, alteri vero MASCVLVS,
 tertio HIRCVS, quarto denique PECCANS. Si quis itaque
 juvencum offerret, adiit praefectum sigillorum, tantumque
 ipsi pecuniae numeravit, quantum ad redimenda ferta et
 libamina, sacrificio juvenci debita, satis esset. Quo facto
sigillum a praefecto accepit, cui inscriptum erat: VITVLVS,
 quod simulac ad praefectum libaminum attulisset, recepit
 ab eo pro allato *sigillo* ferta ac libamina, quae cum sacri-
 ficio juvenci jungenda erant ex legis divinae preecepto. Si
 quis arietem offerret, *sigillum* cum inscriptione: MASCVLVS;
 si hircum, tertium redemit *sigillum*, si denique sacrifici-
 um leprosi, quartum. Reliqua eodem modo, de quo sta-
 tim expositum est, peragebantur. Cum fertis deinde et
 libaminibus quisque suis a praefecto receptis ad hostiam
 suam et sacerdotem, qui sacra faciebat, rediit, et tum de-
 dum sacrificium, quod hoc modo *obsignatum* erat, ab offe-
 rente et a sacerdote rite peragi coepit. Rem omnem copio-
 se exponunt pandectae legum hebraicarum in codice de SI-
 CLIS capite V, §. 3. 4. 5.

§. 4. Nec

§. 4.

Nec abhorret ritus obsignationis in genere spectatus a moribus institutisque gentium, quae ab oriente nominari solent. HERODOTVS enim scriptum reliquit, Aegyptiorum legibus sancitum olim fuisse, ut antequam offerrentur, a sacerdote obsignarentur victimae. Exploratum est nimirum a sacerdote animal sacrificio destinatum solertissima cura, utrum vitii quid in eo insit, an vero ab omni labe et macula immune sit. Quod si igitur mundum ab eo judicaretur et dignum, quod offerri possit, sigillo suo notabat, atque obsignatum ad aram adduxit. Dabo, quia rei multum lucis afferunt, ipsa HERODOTI verba: I) Διζεγοι δὲ τῶντα ἐπὶ τῷ τεταγμένος θῶν τις ἴρεων, καὶ σόφες ἔσεωσις θεοῖς κλήνεος καὶ ὑπῆρχε, καὶ θὴν γλῶσσαν ἔξειρύσας, εἰ καθαρὴ θῶν προκειμένων σημηῖων, οὐδὲ θείων πάντων οὐ καθαρὸς, σημαίνει τοῦ βύβλῳ περὶ κέρεος ἐιλίσσων. Καὶ ἐπειτα γῆν σημαντεῖδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει θὸν δακτύλιον. Καὶ θῆτα ἀπάγγει. Ἀσήμαντον δὲ θύσαντι θάνατος οὐ ζημίη ἐπικέεται. Δοκιμάζεται μὲν νῦν θὸς κλήνος τρόπῳ τοιώδε. Θυσίη δὲ σφι οὐδὲ κατέστηκε. Αγαγόντες θὸς σεσημασμένον κλήνος πέρος θὸν βωμὸν ὅπου ἂν θύσι, πνεὺν καύστι κ. τ. λ. Duo sunt quae ex verbis HERODOTI ad ornandam sententiam a nobis propositam liberrime fluunt, animalia scilicet tantum illa ob-

I) Lib. II. c. XXXVIII. p. 103. edit. Gronov. Explorat autem haec sacerdotum aliquis ad id constitutus, pecude cum stante erecta, tum etiam resupinata; lingua etiam exerta, an pura sit ab iis signis, quae proposita sunt. Eum, si fuerit his omnibus mundus notat circumvolvens cornibus byblum; deinde adfingens terram sigillarem, annulum imprimit et sic abducunt. Nam immolanti eo sigillo non notatam, poena mors sancita est. Et hunc quidem in mundum pecus exploratur, sacrificandi autem is eis est ritus. Pecude, quae signata est, ad aram ubi immolant adducta, pyram incendunt etc.

¶

illa obsignata olim esse, quae omni vitio caruerint, et victimis omnium maxime idonea judicata fuerint; deinde vero, animalia obsignata, vere Deorum Numini dedicata fuisse, et obsignationis eandem fuisse in sacris notionem quae dedicationis seu consecrationis victimarum.

§. 5.

Notione itaque obsignationis ex antiquitate eruta, Messiae obsignationem duo imprimis comprehendere colligimus. Primum est, Messiam a Deo judicatum esse ab omni vitio et labe immunem, et virtutibus, quas sacrificium pro universo genere humano offerendum habere debuit, ut scilicet ejus immolatione Deo plenē satisfieri posset, ornatum fuisse; alterum vero, Messiam his characteribus insignitum, vere dedicatum esse a Deo, ut sacrificio corporis sui oblato, omnia crimina humani generis perfecte absolute expiaret. Characteres, quibus Messias insignitus atque sigillo quasi Dei obsignatus fuit, duo sunt, *ἀναμεμονά* et *πλήρωμα Τῆς Θεότητος*. In hostia, quae obsignari olim debuit, nullum deprehendi debuit vitium, quo immolationi ineptum reddebatur. In Messia absolutissima adest *ἀναμεμονά*, sive ea naturae humanae conditio, quae ab omni vitio liberrima est. Nullo enim vitio ex contaminata hominum natura inquinatus est, sed caro, quam in utero matris assumxit, a Spiritu S. purgata est atque sanctissima effeta Luc. I, 35. Neque etiam crimine quodam, ne levissimo quidem, commisso innocentiam perdidit, omnes enim, et infensissimos quoque hostes ad exprobrandum sibi, si quod noverint, crimen provocat Ioh. VIII, 46. hominibusque se tales probavit, qualem divini vates futurum praedixerant, Es. LIII, 9. Daniel. IX, 24. Ob eamque causam alter fuit

Ada

¶ { } ¶

Adamus, a Deo summa cum integriate atque innocentia conditus, ac novus homo ad imaginem Dei absolutissima justitia et sanctitate ornatus, Eph. IV, 24. Igitur summo jure potuit a Deo obsignari seu consecrari, quia nihil vitii in eo ab oculatissimo Numine divino in eo deprehensum est.

§. 6.

Alterum, quo Messias Dei sigillo obsignatus, ab omnibus dignosci poterat, [est πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς ἐν αὐτῷ καθομένῳ Coloss. II, 9. Si conjecturis ea in re aliquid dandum esset, forte haud inepte in graeco codice vocibus sic interdistinctis legeretur, τύπον γὰρ ὁ παῖς ἐσφράγισεν ὁ Θεὸς, ut sensus esset: hunc enim obsignavit pater, in fronte ejus divinitatis signo espresso, et voce ὁ Θεὸς in ore ejus exscripta. Scimus enim in veterum, orientis maxime populorum, sigillis haud imagines, ut in nostris, exsculptas, sed verba quaedam inscripta fuisse; eumque majorum suorum morem etiamnum sequuntur Arabum plerique. De rei signo impresso notatae veritate nemo dubitat. Est enim divina natura et humana in persona Christi arctissime unita, ut neutra ab ea separari, et ne mente quidem dividi queat. Gessit itaque divinitatis notas in fronte et in ore, atque in se ipso patrem omnibus conspiciendum praebuit, ut ipse affirmat Ioh. XII, 45. XIV, 8 - II. Et Ioh. VI, 36. de hominum incuria queritur, quod ab ipsis quidem visus, nec tamen cognitus, et notis divinitatis, quas in vultu gerebat, ab reliquis hominibus distinctus fuerit. Divinae enim majestatis radios totum Iesum adeo illustrasse, ut difficulter pro homine tantum reputari potuerit, nisi ex Apostolorum tabulis constaret, a JOSEPHO certe acciperemus, qui dubitat, fas esse,

b

eum ho-

eum hominem dicere 1). At pleni sunt libri Apostolorum laude majestatis divinae in Iesu conspicuae, et quasi in eo exscriptae. Nihil certe significantius dici poterat illo Paulino Ebr. I, 3. Christum esse ἀπάνγασμα Τῆς δόξης καὶ χαρακτῆρα Τῆς ὑποσάστεως αὐτῆς, et refusisse ex eo divini luminis radios, atque imaginem substantiae divinae in eo fuisse expressam. Eademque veteris ecclesiae fides fuit, PHILON TESTE 2) cui filius Dei est Θεὸς ἐκών, λόγος ἴερωτατος καὶ πρεσβύτατος. Si denique veteres audias Hebraicae gentis doctores de sigillo Dei differentes, nostram de obsignatione Messiae sententiam ab iisdem confirmari deprehendes. Sigillum enim Dei esse vocem יהו contendunt; quod & prima ו vero media, ו denique postrema in ordine literarum sit, et veritas sive essentia divina ea voce egregie contineatur, quia Iehova primus sit, nec quicquam acceperit ab alio, nec praeter eum sit Deus, neque inveniatur, qui posterior sit Deo 3). Hoc vero sigillo se notatum esse, ipse professus est Sospiator, qui literis Hebraicis primae et postremae, quibus sigillum Dei ornari existimabant veteres Judaei, graecas substituit, iisque obsignationem suam exprimit Apocal. I, 8. XXII, 13. ἐγὼ εἰμί τὸ Αὐτὸν Ων ἱδεχήν καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος. Hoc itaque sigillo Dei munitus Messias, judicatus est is a Deo, qui sanctus, innocens, atque immaculatus, Hebr. VII, 26. sacrificio corporis sanctiores redderet omnes mortales Hebr. X, 10. quod obsignationis Messiae beneficium a Daniele IX, 24. celebratum est, oraculoque divino prae-monstra-

1) Antiquit. Jud. lib. XVIII, c. 4.

2) de Conf. Linguarum p. 341.

3) cf. Lightfoot Hor. Hebr. in Evangel. Iohannis ad h. l. p. 1017